

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ΄ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ

Από τον Ιβηρικό Κώδικα αρ. 239 (όπως το δημοσίευσε το 1910 ο καθ. Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, πρώην υπουργός Παιδείας και πρωθυπουργός το 1916, Σπυρίδων Λάμπρου, 1851-1919)

1	Εν έτει τω 'ξξδ'ω της του κόσμου κατασκευής,	Το έτος 6.064 από κτίσεως κόσμου [δηλ. το 559 μ.Χ.)]
2	όπερ ην έτος λβ' της βασιλείας Ιουστινιανού του μεγάλου, εισήλθεν εν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεις έθνους παραδόξου, των Αβάρων λεγομένων, και συνέτρεχε πάσα η πόλις εις την θέαν αυτών ως μηδέποτε εωρακότες έθνος τοιούτον.	Όταν ακριβώς ο Μέγας Ιουστινιανός έκλεινε 32 χρόνια βασιλείας, ήρθαν στην Κωνσταντινούπολη πρέσβεις ενός παράδοξου έθνους, των Αβάρων και όλη η πόλη έτρεξε στους δρόμους για να τους δει, γιατί ποτέ μέχρι τότε δεν είχαν ξαναδει τέτοια εθνότητα.
3	Είχον γαρ τας κόμας μακράς πάνυ, δεδεμένας πρανδίοις και πεπλεγμένας. η δε λοιπή φορεσία αυτών ομοία των λοιπών Ούνων.	Διότι είχαν τα μαλλιά τους πολύ μακριά, δεμένα προς τα πάνω και σε πλεξούδες, η υπόλοιπη φορεσιά τους ήταν όμοια με αυτήν των Ούνων.
4	Ούτοι,	Αυτοί (οι Άβαροι),
5	καθώς ο Ευάγριος λέγει εν τω πέμπτω αυτού λόγω της εκκλησιαστικής ιστορίας,	όπως ο (ιστορικός) Ευάγριος λέει στο 5 ^ο του βιβλίο της Εκκλησιαστικής Ιστορίας,
6	έθνος όντες των αμαξοβίων των υπέρ τον Καύκασον τα επέκεινα πεδία νεμόμενοι, επει κάκώς πεπόνθασι παρά των γειννιώντων αυτοίς Τούρκων, ταύτους φεύγοντες, της ίδιας απαναστάντες χώρας και τον αιγιαλόν του Ευξείνου διαβάντες, αφίκοντο εις Βόσπορον.	ήταν «έθνος αμαξοβίων», που βοσκούσαν τα κοπάδια τους σε χώρες πάνω από τον Καύκασο, κι επειδή άρχισαν να υφίστανται διώξεις από τους γείτονές τους Τούρκους, έφυγαν από τη δική τους χώρα, γιατί είχαν υποστεί πολλά δεινά και διαβαίνοντας τα παράλια του Εύξεινου Πόντου, έφθασαν στον Βόσπορο.

- 7 Εκείθεν δε απάραντες διήλθον τόπους πολλών εθνών, τοις παρατυγχάνουσιν αυτοίς βαρβάρους ανταγωνιζόμενοι μέχρις ου τας όχθας του Ίστρου καταλήφασι και προς Ιουστινιανόν επρεσβεύσαντο, αιτούντες δεχθήναι αυτούς.
- 8 Τοῦ δε βασιλέως φιλανθρώπως αὐτοῦς προσδεξαμένου, ἔλαχον παρ' αὐτοῦ ἔχειν την κατοίκησιν ἐν χώρᾳ Μυσίας ἐν πόλει Δωροστόλῳ τῇ νῦν καλουμένη Δρίστρα
- 9 Και εξ απόρων εύποροι γενόμενοι και εις πλήθος εκτεθέντες και αμνήμονες και αχάριστοι ευρεθέντες ήκον Ρωμαίους καταστρεψάμενοι, Θράκας και Μακεδόνας αιχμαλωτίζοντες και αυτήν την βασιλίδα κατατρέχοντες, και τα περί αυτήν αφειδώς ληιζόμενοι.
- 10 Παρέλαβον δε και το Σίρμιον, πόλιν της ευρόπης επίσημον, ήτις εν Βουλγαρία οῦσαν καλείται Στρίωμος, πρώην μεν υπό Γηπαίδων κρατουμένην, Ιουστίνῳ δε τῷ βασιλεὶ παραδοθείσαν παρ' αυτών.
- 11 Δια ταῦτα οὖν συνθήκαι επονείδιστοι υπό Ρωμαίων γεγόνασι προς αυτούς, υποσχομένους παρέχειν αυτοίς φόρον ετήσιον χρυσού χιλιάδας π'. Και επί τούτοις επηγγείλαντο οι Άβαρεις ησυχάζειν.
- Κι από κει δε, αφού προχώρησαν πέρασαν μέσα από τις περιοχές πολλών εθνών, μαχόμενοι με τους βαρβάρους που τα κατοικούσαν, μέχρις ότου πέρασαν τις όχθες του Ίστρου (δηλ. του Δούναβη) και έστειλαν πρεσβεία στον Ιουστινιανό, ζητώντας να τους δεχθεί.
- Ο Βασιλιάς τους υποδέχτηκε με φιλική διάθεση, τους παραχώρησε εδάφη να κατοικήσουν στη Μυσία, δίνοντάς τους το Δωρόστολο, τώρα η πόλη ονομάζεται Δρίστρα.
- Από άποροι έγιναν εύποροι και αυξήθηκε ο πληθυσμός τους, όμως αυτοί ήταν αμνήμονες κι αχάριστοι ενώπιον των Ρωμαίων, καταστρέφοντάς τους, αιχμαλωτίζοντας Θράκες και Μακεδόνες και κατατρέχοντας με ληστρικές επιδρομές την ίδια τη Βασιλεύουσα.
- Κατέλαβαν επίσης το Σίρμιο, επώνυμη πόλη της Ευρώπης, που βρίσκεται στην περιοχή που κατοικούν οι Βούλγαροι και λέγεται Στρίωμος, προηγουμένως την κρατούσαν οι Γήπαιδες, την οποίαν είχαν παραδώσει στον (αυτοκράτορα) Ιουστίνο(τον Α')
- Γι' αυτό λοιπόν οι Ρωμαίοι υπέγραψαν ταπεινωτικές συνθήκες και υποχρεώθηκαν να τους πληρώσουν ετήσιο φόρο από 80.000 χρυσά νομίσματα. Έτσι οι Άβαροι υποσχέθηκαν να ησυχάσουν.

12	Του δε Μαυρικού των σκήπτρων
επειλημένων κατά το εξακισχιλιοστώ [οε]'
έτος	Και όταν ο Μαυρίκιος ανέλαβε τα σκήπτρα
[έγινε αυτοκράτορας] κατά το έτος 6.075 από
κτίσεως κόσμου (το 539 .X.)
13	πρεσβεύουσιν οι Άβαραις προς αυτόν
αξιούντες ταις π' χιλιάσι του χρυσού ας
ελάβανον παρά Ρωμαίων προστεθῆναι άλλας
είκοσι.	έστειλαν οι Άβαροι πρεσβεία προς αυτόν και
απαιτούσαν να προστεθούν άλλες 20.000 χρυσά
νομίσματα στα 80.000 που ήδη έπαιρναν.
14	Ο δε βασιλεύς της ειρήνης εφιέμενος
κατεδέξατο τούτο. Αλλά ουδε ήρκησε ο της
συνθήκης λόγος περαιτέρω δύο ενιαυτών.	Ο Βασιλιάς επειδή προτιμούσε την ειρήνη
δέχτηκε αυτά που του ζήτησαν. Αλλά αυτή η
συνθήκη δεν κράτησε πάνω από δυο χρόνια.
15	Χαγάνος γαρ ο αυτών ηγεμών άλλοτε άλλην
πρόφασιν ποιούμενος εις το ευρείν αφορμήν
πολέμου και αιτών υπέρογκα ως εν τινι
παρηκούσθη λύειν τας συνθήκας και
εξαπιναιίως Σιγγιδόνα παραλαμβάνει, πόλιν
της Θράκης, αφύλακτον ταύτην ευρών, προς
δε και Αυγούστας και το Βιμινάκιον. νήσος δε
εστι τούτο μεγάλη του Ίστρου.	Διότι ο Χαγάνος (ο ηγεμόνας τους) με άλλη
πρόφαση, ζητούσε να βρει αφορμή για πόλεμο,
και ζητούσε υπέρογκα ποσά και παρακούοντας,
έλυσε τη συνθήκη, κυριεύοντας τη Σιγγιδόνα,
πόλη της Θράκης, που την βρήκε αφύλακτη,
επίσης και τις πόλεις Αυγούστας και το
Βιμινάκιον που ήταν μεγάλο νησί στον Ίστρο
ποταμό.
16	Παρέλαβε δε και την αχιάλον την νυν μεσίνην
της Μακεδονίας, και πολλάς ετέρας πόλεις
εχειρώσατο τας υπό το Ιλλυρικόν τελούσας.	Κυριεύσε και την Αγχιάλο (την τωρινή Μεσίνη
της Μακεδονίας) και πολλές άλλες πόλεις που
υπάγονται στο θέμα του Ιλλυρικού.
17	Ήλεν δε και μέχρι των του Βυζαντίου
προαστείων τα πάντα ληιζόμενος	Προχώρησε μέχρι τα προάστια του Βυζαντίου,
ληστεύοντας τα πάντα.
18	Ηπειλει δε και τα Μακρά τείχη καταστρέψαι.	Απειλούσε μάλιστα να καταστρέψει και
τα Μακρά Τείχη (της Κωνσταντινούπολης).

19	Ολίγοι δε τινες αυτών τον πορθμόν της Αβύδου διαβάντες και τα της Ασίας χωρία ληισάμενοι αύθις ανέστρεψαν.	Μικρές ομάδες Αβάρων πέρασαν τον Πορθμό της Αβύδου, λήστεψαν τα [απέναντι] χωριά της Μικράς Ασίας και επέστρεψαν αμέσως.
20	Ο δε βασιλεύς πρέσβεις παρά τον χαγάνον εξαπέστειλεν Ελπίδιον πατρίκιον συν κομμεντιόλω προσθήκην των πάκτων ποιούμενος, και επί τούτω ειρήνην άγειν ο βάρβαρος καθωμολόγησε.	Ο Βασιλεύς έστειλε στο Χαγάνο πρέσβεις τους πατρικίους Ελπίδιο και Κομμεντίολο, υποσχέθηκε να αυξήσει το φόρο που πλήρωνε το Βυζάντιο κι έτσι ο βάρβαρος (ηγεμόνας των Αβάρων) υπέγραψε ειρήνη.
21	Μικρόν δε ησυχάσας πάλιν τας σπονδάς διαλύει και καταπολεμεί δεινών την τε Σκυθίαν χώραν και την Μυσίαν, καταστρέψας δε φρούρια πάμπολλα.	Αφού ησύχασε για λίγο ο Χαγάνος, πάλι αθετεί τους όρκους του και επιτέθηκε εναντίον της Σκυθίας και της Μυσίας καταστρέφοντας πάρα πολλά φρούρια.
22	Εν ετέρα δε εισβολή	Σε άλλη μάλιστα εισβολή
23	εχειρώσατο πάσαν την Θεσσαλίαν και την Ελλάδα πάσαν την τε παλαιάν Ήπειρον και Αττικήν και εύοιαν.	Ερήμωσε όλη τη Θεσσαλία κι τη Στερεά Ελλάδα, την «Παλαιά Ήπειρο» (Δυτική Ελλάδα), την Αττική και την Εύβοια
24	οι δη και εν Πελοποννήσω εφορμήσαντες πολέμω ταύτην ειλον	Εφόρμησαν και στην Πελοπόννησο και την κατέλαβαν μετά από μάχες.
25	και εκβαλόντες τα ευγενή και ελληνικά έθνη και καταφθείραντες κατώκησαν αυτοί εν αυτῇ.	Και αφού απώθησαν τον πολιτισμένο ελληνικό λαό και αφού σκότωσαν πολλούς, κατοίκησαν οι ίδιοι σ' αυτήν (στην Πελοπόννησο).
26	Οι δε τας μαιφόνους αυτών χείρας δυνηθέντες εκφυγείν, άλλος αλλαγή διεσπάρησαν.	Όσοι μπόρεσαν να ξεφύγουν από τα φονικά χέρια τους, σκορπίστηκαν εδώ κι εκεί.
27	Και η μεν των Πατρών πόλις μετωκίσθη εν τη των καλαυρών χώρα του ριγίου,	Οι Πατρινοί μετοίκησαν στην Καλαβρία και στο Ρήγιο.
28	οι δε Αργείοι εν τη νύσω τη καλουμένη Ορόβη, οι δε Κορίνθιοι εν τη νήσω τη	Οι Αργείοι κατέφυγαν στο νησί Ορόβη, ενώ οι

- καλουμένη Αιγίνη μετώκησαν.
- 29 Τότε δη και οι Λάκωνες το πατρῶον ἔδαφος καταλιπόντες οι μεν εν τη νήσω Σικελίας εξέπλευσαν, οι και εις ἔτι εισίν εν αυτή εν τόπω καλουμένω δέμεννα και δεμενίται αντί Λακεδαιμονιῶν κατονομαζόμενοι και την ἰδίαν των Λακῶνων διάλεκτον διασώζοντες.
- 30 Οι δε δύσβατον τόπον παρά τον της θαλάσσης αιγιαλόν ευρόντες και πόλιν οχυράν οικοδομήσαντες και Μονεμβασίαν ταύτην ονομάσαντες διατο μίαν ἔχειν των εν αυτώ εισπορευομένων την εἰσοδον εν αυτή τη πόλει κατώκησαν μετά και του ἰδίου αυτών επισκόπου.
- 31 Οι δε των θρεμμάτων νομείς και αγροικικοί κατωκίσθησαν εν τοις παρακειμένοις εκείσε τραχανοῖς τόποις, οι και επ' εσχάτων τζακονίαι επωνομάσθησαν.
- 32 Ούτως οι Ἄβαροι την Πελοπόννησον κατασχόντες και κατοικήσαντες εν αυτή διήρκεσαν ἐπὶ χρόνοις διακοσίοις οκτωκαίδεκα μήτε των Ρωμαίων βασιλεί μήτε ἐτέρω υποκείμενοι, ἡγουν ἀπὸ του 'ςρς' ἔτους της του κόσμου κατασκευῆς ὅπερ ην ἕκτον ἔτος της βασιλείας Μαυρικίου και μέχρι του ρουτιγ' ἔτους ὅπερ ην τέταρτον ἔτος της βασιλείας Νικηφόρου του παλαιού του ἔχοντος Σταυράκιον.
- 33 Μόνου δε του ανατολικού μέρους της Πελοποννήσου ἀπὸ Κορίνθου και μέχρι μαλαίου του σθλαβινού ἔθνους δια το τραχὺ και δύσβατον καθαρεύοντος, στρατηγός Πελοποννήσου εν τω αυτώ τω μέρει ὑπὸ του Ρωμαίων βασιλέως κατεπέμπετο.
- Κορίνθιοι μετοίκησαν στη νήσο Αίγινα.
- Τότε ήταν που οι Λάκωνες εγκατέλειψαν την πατρίδα τους και ἄλλοι ταξίδευσαν στη Σικελία - εκεί μένουν μέχρι σήμερα, στα Δέμεννα, και αποκαλούνται *Δεμενίται* αντί για Λακεδαιμόνες - διασώζοντας τη Λακωνική Διάλεκτο.
- Ἄλλοι βρήκαν δύσβατο τόπο στην παραλία, οικοδόμησαν νέα πόλη και την ονόμασαν Μονεμβασία, γιατί ἔχει μια μόνο πρόσβαση. Σ' αυτή την πόλη κατοίκησαν μαζί με τον Επίσκοπό τους.
- Οι ποιμένες και οι αγρότες κατοίκησαν στα παρακειμένα ἄγωνα εδάφη - που τώρα τελευταία επονομάσθηκαν «Τζακωνίες».
- Ἔτσι οι Ἄβαροι κατέλαβαν την Πελοπόννησο και την κατοίκησαν 218 ἔτη και μηδέποτε στο Ρωμαῖο [=βυζαντινό] Βασιλέα ούτε σε ἄλλον υποτακτικό του σε κανένα ἔδιναν λόγο, συμβαίνοντα αυτά στο 6.106 (ἀπὸ κτίσεως κόσμου) που αντιστοιχεί με το 6ο ἔτος της βασιλείας του Μαυρικίου μέχρι το 6.313 που ἦταν το 4ο ἔτος της βασιλείας Νικηφόρου του Παλαιού του πατέρα του Σταυράκιου.
- Και μόνο τα ανατολικά της Πελοποννήσου ἀπὸ Κόρινθο μέχρι το ακρωτήριο Μαλέας δεν εἶχε πατηθεῖ ἀπὸ το Σλαβικό ἔθνος επειδὴ εἶναι ἄγωνα και ἀπότομο. Σ' αυτό το μέρος ο Βασιλεύς των Ρωμαίων ἔστειλε στρατηγό.

- 34 Εἷς δέ τῶν ὑπό τοιοῦτον στρατηγῶν
ορμώμενος μεν ἀπὸ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας,
φατριᾶς δε τῶν ἐπονομαζομένων Σκληρῶν
συμβαλὼν το σθλαβινῷ ἔθνει πολεμικῶς εἰλέ
τε καὶ ἠφάνισε εἰς τέλος καὶ τοὺς ἀρχήθεν
οικητορσι ἀποκαταστήναι τὰ οἰκεία
παρέσχεν.
- 35 Τοῦτο μαθὼν ὁ προειρημένος βασιλεὺς
Νικηφόρος καὶ χαρὰς πλησθεὶς δια φροντίδος
ἔθετο το καὶ τὰς ἐκεῖσε πόλεις ἀνακαινίσαι
καὶ ἄς οἱ βάρβαροι ἠδάφησαν ἐκκλησίας
ἀνακαινίσαι καὶ αὐτοὺς τοὺς βαρβάρους
Χριστιανούς ποιήσαι. Διο καὶ ἀναμαθὼν τὴν
δε μετοικίαν οὐ διατρίβουσι οἱ Πατρεῖς
κελεύσει αὐτοῦ τούτους τῶ ἐξ ἀρχῆς ἐδάφη
ἀπεκατέστησε μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν
ποιμένος ὅς ἦν το τηνικαῦτα Ἀθανάσιος
τούνομα
- 36 καὶ μητροπόλεως δίκαια τὰς Πάτραις
παρέσχετο, ἀρχιεπισκοπῆς προ τούτου
χρηματιζούσης.
- 37 Ἀνωκοδόμησέ τε ἐκ βάθρων καὶ τὴν πόλιν
αὐτῶν καὶ τὰς τοῦ θεοῦ ἁγίας ἐκκλησίας,
- 38 πατριαρχούντος ἐτι Ταρασίου τοῦ ἐν ἁγίοις
πατρός ἡμῶν.
- 39 Τὴν δε Λακεδαίμονα πόλιν ἐκ βάθρων καὶ
αὐτὴν ἀνεγείρας καὶ ἐνοικίσας ἐν αὐτῇ λαὸν
σύμμικτον Καφήρους τε καὶ Θρακησίου καὶ
Ἀρμενίου καὶ λοιπούς ἀπὸ διαφόρων τόπων
τε καὶ πόλεων ἐπισυναχθέντες ἐπισκοπήν.
- 40 καὶ αὐθὺς ταύτην κατέστησε καὶ ὑποκείμενη
τῆ τῶν Πατρῶν μητροπόλει ἐθέσπισεν,
προσαφιερῶσας καὶ δύο ἐτέρας ἐπισκοπὰς
τὴν τε Μεθώνην καὶ τὴν Κορώνην.
- 41 Διὸ καὶ οἱ βάρβαροι τῆ τοῦ θεοῦ βοήθειᾳ καὶ
- Ἐνας ἀπὸ αὐτοῦ τοὺς στρατηγοὺς (τῶν
τελούντων ὑπὸ τὴν διαταγὴν τοῦ Βασιλέως),
καταγόμενος ἀπὸ τῆ «Μικρᾶ Ἀρμενία», ἀπὸ τὴν
οἰκογένειαν τῶν «Σκληρῶν», ἀνοίξε πόλεμον με
τὸ ἔθνος τῶν Σλαύων, τοὺς νίκησε καὶ τοὺς
ἀφάνισε τελείως καὶ παρέδωσε τὴν γῆν στοὺς
ἀρχικοὺς κατοίκους.
- Ὅταν το ἔμαθε ὁ Βασιλεὺς Νικηφόρος γέμισε
ἀπὸ χαρᾶς. Φρόντισε ὥστε καὶ τὴν μεγάλας πόλεις
να ἀνακαινίσαι καὶ τὴν ἐκκλησίας ποὺ οἱ
βάρβαροι κατεδάφισαν να τὴν ξανακτίσει καὶ
τοὺς βαρβάρους να ἐκχριστιανίσαι. Γι αὐτὸ
ζήτησε καὶ ἔμαθε ποὺ κατοικοῦν οἱ Πατρινοί, οἱ
οποῖοι εἶχαν ἐκδιωχθεῖ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους καὶ
με δικὴν τοῦ διαταγῆν τοὺς ἔφερε ξανά στα ἐδάφη
τοὺς μαζί με τὸν Ἐπίσκοπό τοὺς - ὀνόματι
Ἀθανάσιος.
- Καὶ προβίβασε τὴν πρῶτην Ἀρχιεπισκοπὴν
Πατρῶν σὲ Μητρόπολη.
- Κι ἀνωκοδόμησε ἐκ βάθρων τὴν πόλιν τοὺς καὶ
τὴν ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ
- ὅταν Πατριάρχης ἦταν ἀκόμη ὁ Ἅγιος Τάρασιος
(787).
- Καὶ σὲ τὴν πόλιν Λακεδαίμονα ἀφοῦ τὴν ἔκτισε ἐκ
βάθρων ἐγκατέστησε ἕνα κράμα λαῶν
(Καφείρους, Θρακησίου, Ἀρμενίου καὶ λοιπούς
ἀπὸ διαφόρων τόπων καὶ πόλεων).
- Κι ἀμέσως, με νόμον, κατέστησε τὴν Νέα
Λακεδαίμονα Ἐπισκοπὴν ὑπαγόμενη σὲ τὴν
Μητρόπολη Πατρῶν. Ὀργάνωσε καὶ δύο ἄλλες
ἐπισκοπὰς, τὴν Μεθώνην καὶ τὴν Κορώνην.
- Ἔτσι καὶ οἱ βάρβαροι με τὴν βοήθειαν καὶ τὴν χάριν

χάριτι κατηχηθέντες εβαπτίσθησαν και των Χριστιανών προς ετέθησαν πίστει,	του Θεού αφού τους έγινε κατήχηση, βαπτίστηκαν και έγιναν πιστοί Χριστιανοί,
42 εις δόξαν και ευχαριστίαν του πατρός και του υιού και του αγίου πνεύματος νυν και αεί και εις τους αιώνας αμήν.	ώστε να δοξάζουν και να ευχαριστούν τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα τώρα και παντός και στους αιώνες, αμήν.

«ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΟΠΟΥ ΟΙΚΗΣΕΝ Η ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΩΣ»

Από τον Κουτλουμουσιανό Κώδικα 220 φ.194a-196b

(Σε παρένθεση η διαφορετική γραφή του Κώδικα του Τορίνο έκδοση Giuseppe Pasini)

1 [1 Ιβήρων] Εις την ημέραν των Αβάρων άχρι την σημερον 'σε' φ	Στην ημέρα των Αβάρων μέχρι σήμερα το 6.804
2 [3 Ιβήρων] Γένος οι Άβαρες έθνος Ουνικόν και Βουλγαρικόν (Βουλγάριον).	Οι Άβαροι είναι έθνος Ούνων και Βουλγάρων.
3 [4 Ιβήρων] είχαν γαρ τας κόμας μακράς πάνου (πάνυ) δεδεμένας πρανδιόις (πρανδιόις) και πεπλεγμένας, η δέ λοιπή φορεσία αυτών ομοία των λοιπών Ούνων.	Τα μαλιά τους ήταν πολύ μακρυνά. Τα έδεναν με ταινίες και τα έπλεκαν. Η λοιπή στολή τους ήταν όμοια με των Ούνων.
4 [5 Ιβήρων] Ούτος (ούτοι)	Αυτοί (οι Άβαροι),
5 [7 Ιβήρων] υπήρχον έθνος των αμαξοβίων των υπό τον Καύκασον τα επείκεινα παιδιά νεμόμενοι. επει επικακώς (επικακών) πεπόνθασι παρά των γειτνιώντων (γαιτυιότων) αυτοίς Τούρκων, τούτο φεύγοντες δε ιδίας απαναστάντες χώρας και τον αιγιαλόν του Ευξείνου διαβάντες αφίκοντο επί τον Βόσπορον.	ήταν «έθνος αμαξοβίων» (όλη τους η ζωή περνά στις άμαξες). Βόσκουν τα ποιμνιά τους στις εκτάσεις πίσω από τον Καύκασο. Επειδή δεινοπαθούσαν από τους γειτονικούς Τούρκους, θέλοντας να τους αποφύγουν άρχισαν να μεταναστεύουν και αφού πέρασαν τον Ευξείνο έφθασαν στο Βόσπορο.
6 [βήρων] Εκείθεν δε απάραντες διήλθον τους πολλών εθνών. Τούτοις ρατυγάνουσιν ανταγωνιζόμενοι μέχρις τας όχθας του Ίστρου κατειλήφασι ιτελήφασι) και προς Ιουστινιανόν ρεσβεύσαντο, αιτούντες δεχθήναι αυτούς	Και από κει, αφού προχώρησαν πέρασαν μέσα από επικράτειες πολλών εθνών. Ζούσαν μαζί τους, μέχρι που κατέλαβαν τις όχθες τις όχθες του Ίστρου [του Δούναβη] και έστειλαν πρέσβεις ζητώντας να τους δεχθεί ο Ιουστινιανός.
7 [9 Ιβήρων] Του δε βασιλέως φιλανθρωπως αυτούς δεξαμένον (δεξαμένου) έλαχον παρ' αυτού έχειν την κατοίκησιν εν χώρα μασίας (Μοισίας) εν πόλει Δωροστόλω (Δωροστούλω) την νυν καλουμένην Δρίστρα.	Ο Βασιλιάς τους δέχτηκε με φιλανθρωπία. Τους παραχώρησε κλήρους στη χώρα της Μοισίας στην πόλη Δωροστόλο. Σήμερα ονομάζεται Δρίστρα).

- 8 [10 Ιβήρων] Και εξ απόρων εύποροι γενόμενοι και εις πλήθος εκταθέντες και αμνήμονες και αχάριστοι ευρεθέντες οίκον Ρωμαίους καταστρεψόμενοι, Θράκας και Μακεδνίαν (Μακεδόνας) αιχμαλωτίζοντες και αυτήν την βασιλίδα κατατρέχοντες.
- 9 [13 Ιβήρων] Του Μαυρικίου των σκήπτωρ (σκήπτρων) επιλημένου (επειλημένου) κατά το εξακισχιλιοστώ εβδομηκοστόν ε' έτος,
- 10 [15 Ιβήρων] **ο δε χαμνός λύει τας πονδάς (σπουδάς) αιτών υπέρογκα**
- 11 [23 Ιβήρων] και χειρώσατο Θετταλίαν, Ελλάδα, Αττικήν και εύβοια (Εβιοια)
- 12 [24 Ιβήρων] και Πελοπόννησον.
- 13 [25 Ιβήρων] και καταφθείραντες τα γένη κατώκησαν αυτοί εν αυτή.
- 14 [26 Ιβήρων] Οι δε δυνηθέντες εκφυγείν διεσπάρησαν,
- 15 [27 Ιβήρων] και η μεν των Πατρών πόλις κατοικίσθη εν τη των καλαύρων χώρα του ρυγίου (Ρηγίου),
- 16 [28 Ιβήρων] οι δε άργιοι (Αργίοι) εν τη οροβί (Οροβή), οι δε Κορίνθιοι εν τη Αιγίνη μετώκησαν.
- 17 [29 Ιβήρων] Τότε και οι Λάκωνες (Λάκωνες) το πατρώον έδαφος καταλιπόντες (καταλοιπόντες) εν τη Σικελία εξέπλευσαν κατοικούντες εν τόπω καλούμενον Δέμενα και αντί Λακεδαιμονιτών δεμαινίται (Δεμαινίται) κατονομάζονται.
- 18 [30Ιβήρων]οι δε λοιποί (οι δε λοιποί εκ των επισήμων) δύσβατον τόπον παρά τον της θαλάσσης αιγιαλόν ευρόντες και πόλιν οχυράν(υσχυράν) οικοδομήσαντες και Μονεμβασίαν ταύτην ονομάσαντες διατο μίαν έχει των εν αυτώ εισπορευομένων την είσοδον εν αυτή τη πόλει κατώκησαν μετά του ιδίου αυτών επισκόπου
- Αφού από πάμπτωχοι έγιναν πλούσιοι και αυξήθηκε ο πληθυσμός τους, ξέχασαν τις ευεργεσίες κι έδειξαν αχαριστία, αφού κατέστρεψαν την πατρίδα των Ρωμαίων, αιχμαλωτίζοντας Θράκες και Μακεδονία και την ίδια την πρωτεύουσα απειλώντας.
- Όταν ο Μαυρίκιος ανέλαβε τα σκήπτρα [όταν έγινε δηλ. αυτοκράτορας] κατά το έτος 6.075 (το 539 .Χ.)
- Ο Χαγάνος τότε αθετεί τις συμφωνίες για ειρήνηζητώντας υπέρογκα [ποσά φόρων;]
- και κατέστρεψε τη Θεσσαλία, τη (Στερεά) Ελλάδα, την Αττική και την Εύβοια και την Πελοπόννησο.
- και εξολοθρεύοντας το λαό κατοίκησαν σ' αυτή.
- Κι όσοι μπόρεσαν να ξεφύγουν σκορπίστηκαν
- Και οι μεν Πατρινοί κατοίκησαν στην Καλαυρία στο Ρήγιο.
- οι Αργείοι μετοίκησαν στο Οροβή και οι Κορίνθιοι στην Αίγινα.
- Τότε και οι Λάκωνες εγκατέλειψαν τα πατρικά εδάφη και έφυγαν στη Σικελία. Κατοικούν σε τόπο καλούμενο Δέμενα και αντί Λακεδαιμόνιοι λέγονται Δεμαινίτες.
- Οι υπόλοιποι [απ' τους επισήμους]αφού βρήκαν δύσβατο τόπο κοντά στο γιαλό και αφού οικοδόμησαν οχυρή (ισχυρή) πόλη και αφού την ονόμασαν Μονεμβασία, επειδή έχει μία στενή πρόσβαση για τους εισερχόμενους σ' αυτή, κατοίκησαν σ' αυτή ην πόλη μαζί με τον Επίσκοπό τους.

- 19** [31 Ιβήρων] οι δε έτεροι (οι δε έτεροι των επισήμων μετά) των θρεμμάτων νομής και άγροικι (αγροικικών) κατωκίσθησαν (κατωκήθησαν) εν τοις παρακειμένοις εκείσε τραχυνοίς τόποις οι και επ' εσχάτων Τζακωνίαι (Τζακωνίας) επωνομάσθησαν διάτη (Δια το) και αυτούς τους Λάκωνας Τζάκωνας μετονομασθήναι.
- 20** [32 Ιβήρων]Τοίνυν οι Άβαροι κατασχόντες την Πελοπόννησον διήκαισαν (διώκησαν) επί χρόνοις σιη' μήτε των Ρωμαίων βασιλείων (βασιλεί), μήτε ετέρω υποκείμενοι, ήγουν από του 5ου 6ου (5ης) έτους της του κόσμου κατασκευής, όπερ ην έκτον έτος της βασιλείας Μαυρικίου και μέχρι του 5ου τριακοστού τρειςκαιδεκάτου έτους όπερ ην δον έτος της βασιλείας Νικηφόρου του παλαιού του έχοντον υιόν Σταυράκιον (υιού Σταυρακίου).
- 21** [33 Ιβήρων] Μόνου δε του ανατολικού μέρους της Πελοποννήσου από Κορίνθου και μέχρι μαλαίου (Μαλαίου) του θλαβινού (Σθλαβινού) έθνους διατο τραχεί (τραχές) και δύσβατον καθαρεύοντος στρατηγός Πελοποννήσου εν τω αυτώ το μέρει υπό του Ρωμαίων βασιλέως κατεπέμπετο.
- 22** [34 Ιβήρων] Εις δε των τοιούτον στρατηγών, ορμώμενος μεν από της μικράς Αρμενίας, φατριάς δε των επονομαζομένων Σκληρών (Σεληρών), συμβαλών το Σθλαβινώ (τω Σθλαβιανών) έθνει πολεμικώς ειλέ τε και ηφάνισεν εις τέλος, και τοις αρχήθεν οικήτορσιν (οιτορσιν) αποκαταστείναι τα οικεία παρέσχεν.
- 23** [35 Ιβήρων] Τούτο μαθών ο προειρημένος βασιλεύς Νικηφόρος και χαράς πλησθείς διαφροντίδος έθετο τας
- Οι άλλοι (από τους επισήμους) με τα ποιμνία και τις αγροτικές εγκαταστάσεις (;) κατοίκησαν στα παρακείμενα άγωνα εδάφη - που τώρα τελευταία ονομάσθησαν «Τζακωνίες» και οι ίδιοι ο Λάκωνες μετονομάσθησαν σε Τζάκωνες .
- Λοιπόν οι Άβαροι κατέκτησαν την Πελοπόννησο και την κατοίκησαν 218 έτη. Ούτε στη Ρωμαϊκή Κυβέρνηση (Βασιλέα) ούτε σε άλλον υποταγμένοι δηλαδή από το 6.106 (από κτίσεως κόσμου)που ήταν 60 έτος της βασιλείας του Μαυρικίου μέχρι το 6.313 έτος που ήταν το 4ο έτος της βασιλείας του Νικηφόρου του παλαιού που είχε γιο τον Σταυράκιο.
- Και μόνο το ανατολικό μέρος της Πελοποννήσου από την Κόρινθο μέχρι το ακρωτήριο Μαλέας ήταν καθαρό από το Σλαβικό έθνος επειδή είναι άγωνα και απότομο. Σ' αυτό το μέρος ο Βασιλεύς των Ρωμαίων έστειλε στρατηγό.
- Ένας από αυτούς τους στρατηγούς καταγόμενος από τη «Μικρά Αρμενία», από την οικογένεια των ονομαζομένων «Σκληρών», άνοιξε πόλεμο με το έθνος των Σθλαβινών, τους νίκησε και τους αφάνισε τελείως και παρέδωσε τη γη στους αρχικούς κατοίκους.
- Όταν το έμαθε ο Βασιλεύς Νικηφόρος γέμισε από χαρά. Φρόντισε ώστε και τις μεγάλες πόλεις να ανακαινίσει και τις

πόλεις ανακαινίσαι. και ας οι βάρβαροι κατηδάφεισαν (κατηδάφθησαν) εκκλησίας ανοικοδομήσαι, και αυτούς τους βαρβάρους Χριστιανούς ποιήσαι, την δε μετοκίαν (μετοχίαν) των Πατρών (Πατέρων) αναλαθών τω εδάφει των Πατρών (Πατέρων) αυτούς απεκατέστησε μετά του ιδίου αυτών ποιμένος, ος ην Αθανάσιος τούνομα (το όνομα).

24 [36 Ιβήρων] αρχιεπισκοπή δε τυγχάνουσα πρότερον ετιμήθη εις μητρόπολιν.

25 [38 Ιβήρων] παρά του αυτού Νικηφόρου.

26 [39 Ιβήρων] Πατριαρχεύοντος δε Ταρασίου

27 [41 Ιβήρων] εδόθη προς αυτήν κατ' επίδοσιν, και η αγιωτάτη επισκοπή Λακεδαιμονίας και η Μεθώνη και η Κορώνη.

28 [44 Ιβήρων] Από δε της βασιλείας κυρ (κυρού) Αλεξίου του Κομνηνού πατριαρχούντος κυρ (κυρού) Ευστρατίου ετιμήθη η αγιωτάτη επισκοπή Λακεδαιμονίας εις μητρόπολιν, επισκοπούντος κυρ (κυρού) Θεοδοσίου.

εκκλησίες που οι βάρβαροι κατεδάφισαν να τις ξανακτίσει και τους βαρβάρους να εκχριστιανίσει. Γι αυτό ζήτησε και έμαθε πού κατοικούν οι Πατρινοί που είχαν εκδιωχθεί από τους βαρβάρους και με δική του διαταγή τους έφερε ξανά στα εδάφη τους μαζί με τον Επίσκοπό τους - που ονομαζόταν Αθανάσιος.

Και ενώ ήταν πρώτα αρχιεπισκοπή, τιμητικά προβιβάστηκε σε Μητρόπολη.

από τον ίδιο το Νικηφόρο

ενώ Πατριάρχης ήταν ο Ταράσιος.

Δόθηκε σ' αυτήν με τον κανονικό τρόπο η αγιωτάτη επισκοπή Λακεδαιμονίας και η Μεθώνη και η Κορώνη.

Από την εποχή του αυτοκράτορα Αλεξίου του Κομνηνού - όταν πατριάρχης ήταν ο Ευστράτιος, η αγιωτάτη επισκοπή Λακεδαιμονίας προήχθη σε μητρόπολη, με επίσκοπο τότε τον Θεοδοσίο.

